

Kam na to organizátoři chodí? Myslím názvy festivalů. Pravda, neočekávám od Zahrady, že by byly v Náměšti vyrovnány záhony pestrých barevných květin, sem tam symbolicky proložené výstavním krtincem, a ani takový festival Za vodou letos jistě nenavštíví pouze lidé finančně zajištění, reprezentanti oněch přísllovečných horních 10000. Od Slunovratu bych ovšem určitou symbiózu mezi názvem a realitou uvítal.

No, nebylo to tak zlé. Ta podstatná část akce, tedy samotné koncerty, byly přízní počasí poctěny dostatečně. Ba i slunko vykuklo. I když trochu stydlivě na to, aby má představa o koupališti plném nástrah pro muže každého věku došla uspokojivého naplnění?

Páteční večer patřil, podobně jako např. na loňské Zahradě, **Vlastovi Redlovi**, jeho kapele **Každý den**

jinak a hostům. Tím prvním byl

Slávek Janoušek

. Tentokrát zprvu osamělý. Ovšem pouze co se podíla týče. Publikum hned od počátku reagovalo dosti vřele a Slávek ho neváhal zapojit ani do svého hudebního doprovodu. Ba i nástroje mezi diváky rozhodil -

Sobotní odpoledne zahájila Vlajkou Falešná karta

foto: Vít Školník Urban ©

PET láhve coby náhražku "profesionální rytmiky". Ke konci se pak přidal i samotný Vlasta a společně pak Janouškovo vystoupení ukončili, bohužel jediným, přídavkem - tuším skoro deset let starou *Spokojenou společností*.

Redl pak na podiu zůstal, aby společně s částí své kapely uvedl a doprovodil svého dalšího hosta - bývalého Rangera **Honzu Vančuru**. Vyznal se k obdivu k němu i jeho bývalé skupině a přihodil i historku o své první kytarě (ve třinácti letech), na kterou se prý za půl hodiny naučil píseň "*Zvedněte kotvy*". Jediným zádrhelem bylo, že

tehdy předpokládám školou povinný Vlastík

nezaznamenal relevantní informace o tom, co že znamená onen záhadný terminus technicus

"džanbí". Vančura pochopitelně zahrál klasické kousky svého (či Plavecko Rangerovského) repertoáru a přenechal pak scénu hlavní formaci večera, tedy Vlastovi Redlovi a Každému dni jinak, doplněným již tradičně

Petrou Šany Šanclovou

.

Už během této závěrečné produkce se o kousek dál zvolna rozezněly první tóny večerního sejšnu, tentokrát pouze pod taktovkou Falešné karty. Jejich obvyklí spolupachatelé z řad Hlubokého nedorozumění či Lístku bohužel na druhý den plnili své interpretační povinnosti na popovickém Dni Kozla. Záplavu zpěvuchtivých návštěvníků to ovšem nijak neznepokojilo a podle informací, které se k nám, kteří chodí spát zodpovědně v čas společensky přípustný, dostaly, vydrželi ti nejvytrvalejší až do sedmé hodiny ranní.

Ne každý rytmický zvuk je vydáván za účelem polahodit uchu posluchače. Některý má naopak zlomit jeho duševní pohodu a odhodit poslední zbytky pošramocených nervů do kýblu (v lepším, respektive slušnějším případě). Tím zvukem jsou kapky deště, dopadající na plášť vašeho stanu s intenzitou, o níž jen ti nejméně sympatičtí optimisté mohou vyslovit názor, že "je to jen přehánka".

Sedíte v pivním stanu s padesátkou kdoví proč skvěle naladěných spolupostíženců a bavíte se tím, že každý z vás zavolá svému známému do končin co možná nejdálejších s jednou jedinou otázkou: "*Jak je u vás?*". Během chvíle pak máte výsledky reprezentativního výzkumu o vývoji počasí kdekoliv na území ČR a každá další deštivá lokalita je vítána s radostí uspokojeného masochisty.

Nevím kdo má tu moc. Možná festival jako takový, Jupp, Falešná karta, nebo snad tóny Vlajky. Jeden z nich to být musí. V každém případě poslední kapky dopadají pár minut před začátkem sobotního programu a na obloze vychází slunko.

Zahajuje zmíněná **Falešná karta**, trampská osada a kapela (jedním slovem "osadela") - právě hymnou našeho vandráctva.

Spirituál kvintet

foto: Vít Školník Urban ©

Těm, kdo pozapomněli, tak mohli připomenout, že i Slunovrat byl svého času podnikem trampským. Folk a žánry příbuzné jsou ale morem, neštovicemi černými, cholerou či jinou epidemií, ovšem s tváří někdy zatraceně příjemnou?

Falešňáci však zůstali věrni tradici a zahráli několik svých kousků z alba, vydaného loni pod názvem "**Kamarádům**" (ve stejném roce vydali i CD "**Live**", které bylo nahráno v rámci živého vystoupení na rádiu Proglas a obsahuje devět ze čtrnácti písní, uvedených na prvně jmenovaném albu - zájemci si je mohou stáhnout z webových stránek skupiny, stejně jako malou ochutnávku na stránkách FOLKtime ve chlívku MP3).

Jako druhé uvedl na scénu **Honza Dobiáš**, který se ujal moderování sobotní části (jako vždy s lehkostí sobě vlastní, ačkoliv v jistých chvílích toho právě moc nenamluvil), místní (tedy pardubické) **Pidilidi**. Kapela neexistuje nijak dlouho, jen cca. rok a čtvrt. Tehdy ovšem vystupovali ještě jako duo (kapelník Radek Bartoš a exPoupě Šárka Nováková). Jejich současná pětičlenná podoba je ještě o dva měsíce mladší). Nesou se na vlně příjemného melodického folku a do budoucna jistě rozšíří uznávanou pardubickou scénu (mimochodem už teď neuvěřitelně "personálně propojenou").

Jednoduchá rovnice "banjo + mandolína + dobro = můj útěk" přišla na řadu vzápětí. Na podiu se totiž chystal ke svému vystoupení **Proč ne Band** z Moravské Třebové. Opačným směrem, tedy do hlediště, naopak zamířilo lidí podstatně více. Já sám jsem pak stihl ještě závěr jejich vystoupení a doteď ve mně hlodá červík (či snad vypasená housenka) pochybností, zda jsem se vlastní hloupostí o cosi nepřipravil, protože lehká dixielandová melodie, která se z beden linula, se rozhodně netvářila jako ryčný country či BG styl, který osobně moc nemusím.

Další sestavou pak byli **Bob a Bobci**, společenství vlastně již téměř desetileté. Jak jsem se dočetl, jejich původní doménou byly písně bratří Ryvolů a Kapitána Kida. Vlastní tvorbou se pak začali zabývat až předloni. Škoda, že se nevydali právě směrem svých dřívějších oblíbenců, mladých trampských kapel je jaksí pomálu. Ovšem je pravda, že ani já, natož "Bobci", nevím, proč by právě oni měli uspokojovat mé trampské choutky, když jim jejich folk šlape tak skvěle.

Hluboké nedorozumění, které Bobky vystřídalo, je nejčastěji zaškatulkováno právě mezi kapely trampské. Já osobně jsem si pro sebe jejich styl nazval "vodáckým folkem". Častá

inspirace vodáctvím je z jejich textů jasně patrná. Samotná muzika pak za dobu, co je znám, pokročila také o notný kus dál. Zdá se mi, že se oprostili od své někdejší zřetelné inspirace Samsonovým zvukem (v jeho "spolácké" podobě) a našli si vlastní výrazný styl, asi nejlépe vyjádřený v jejich *Slunečné* či *Znamení řádu sedmi vran* (tyto a mnohé další písně najdete ve zpěvníku, který právě vydalo nakladatelství Avalon). Mám pro tuhle partičku osobní slabůstku.

Jauvajs - loňští držitelé krtečka. Co k nim dodat? Kapela se zkrátka usadila na pozici jednoho z nejvýraznějších interpretů irské muziky u nás a rozhodně ji hned tak neopustí. Na letošním Slunovratu byli jediným zástupcem tohoto stylu.

Důkazem toho, že existuje i banjo v podobě pro mne nejen snesitelné, ale i příjemné, je trampský **Lístek**. Vydali konečně dlouho očekávané album **Den pramenů** (dokonce hnedle dvakrát, že?;-)) , na kterém najdete převážnou část

Pavel Dobeš v doprovodu Tomáše Kotrby

foto: Vít Školník Urban ©

jejichnejznámějších kousků. Naživo jsou však ještě o třídu lepší. Studio jako by trochu ubralo cosi z dravosti, kterou u nich pozoruji na podiu. Na Slunovratu byli pro mne osobně jedním z vrcholů.

Modrá kref byla další z těch, kteří se mohli jít vyspat domů, tedy místních, pardubických sestav. Všechno jsou to muzikanti dosti zkušené a přítomní fanoušci inkoustových trsů je náležitě ocenili. Ostatně, některé z nich neviděli ten den naposledy.

Program letos nebyl, na rozdíl od tohoto článku, nijak roztaháný. Časově se dokonce dostal do předstihu. Jedním z důvodů byla zcela jistě perfektní práce mistra zvukařského, kterým byl tentokrát Mirek Hron. Nastoupit tedy mohla po malé chvilíčce formace **Happy To Meet** (což jsme si spolu s přítomnými angličtináři volně foneticky přeložili jako "Natěšení na maso") a byla to právě ona, která diváky svým odpichem pořádně rozpumpovala. Bezespory další z vrcholů

festivalu.

A do třetice čistokrevní trampové. Ostravští **Tempo di vlak** jsou mezi mladými trampskými kapelami snadno rozpoznatelní. Pokud totiž např. Falešná karta nezapře "hoptropácký" vliv a Lístek si jde svou cestou moderní trampské písně, Tempo asi nejvíce ctí staré bardy předválečné. Jejich kousky jsou do detailu promyšlené, vystavěné na skvěle secvičených vokálech. Letos navíc vydali své druhé CD pod názvem

Tajná přání

.

Pokud jsem o něco výš poznamenal, že některé tváře z Modré krve mohou způsobit pocit déjà vu (nebo jak se to himbajs píše), pak ten okamžik právě nastal. Posty v pardubických **Poutech** totiž zčásti okupují právě oni. Všichni zajisté víte, že skupina vznikla "na troskách" rozpadlých Poupat, od kterých převzala i část repertoáru. A právě tyto písně sklidily na Slunovratu ohlas největší. Nemůžu nevyzdvihnout úžasný hlas Andrey Troníčkové a ubránit se zároveň dojmu, že právě v těchto polohách a stylech zní nejlépe.

Bratrsko-manželskou **Devítku** jsme si na festivalech, kde jejich "brožovská" polovina plní i povinnosti k Žalmanovi v rámci jeho spolu, vídat příliš nezvykli. Tentokrát tomu tak ovšem skutečně bylo.

Vyškovský **Koňaboj** je dalším z držitelů loňského Krtečka. A bezesporu je kapelou, která toto ocenění dokázala nejvíce zúročit. Nahráli album, jsou již automaticky zváni na většinu největších festivalů v republice a vůbec jsou kapelou maximálně vnímanou a viditelnou. Neubrání se pochopitelně díky svému folkrocku srovnávání s Čechomorem. Názory, že jim zatím oproti slavnějším kolegům cosi chybí, bych nebral příliš vážně. Naopak si myslím, že Koňaboj si jde svou cestou a o extrémní sbližování v pojetí ani nestojí.

S přibývajícím časem ovládly podium již ty nejhlavnější

Závěrečný sobotonedělní jamsession

foto: Vít Školník Urban ©

hvězdy večera - svojský **Jablkoň**, **Spirituál kvintet**, úžasní **Jumping Drums** (a znovu pochvalme bezvadnou práci zvukaře!),

Pavel Dobeš

a v neposlední řadě asi nejvřejeji přijatý

Cop

,
navrátivší se ze svého východního výletu (ačkoliv na rozdíl od nich mám Rusko rád).

Úplný závěr pak patřil **Žalmanovi a spol.** Trošičku jsem se děsil toho, co o Žalmanovi budu psát. Každý ho zná, ví se, že skládá půvabné melodie a nepouští se příliš do žádných experimentů, protože ví, co od něj publikum očekává a žádá. Tentokrát však zařadil několik písní ze svého nového alba **Nápis na štítu domu.**

Jistě, poznáváte v nich starý dobrý rukopis. Ovšem zdá se mi (alespoň podle této minimální ochutnávky), že se Žalman vrací do své vrcholné skladatelské formy (nebo ji snad nikdy neztratil a jen nás dráždil?) a můžeme se těšit, že některý z těchto jeho nových kousků zakotví v ohmataných zpěvnících stejně jako všechny ty

Múzy

,
Tymiány

či

Pěšáci

?

Nu a to je vše. Organizace klapajících, obsluha laškovná, langoše chutné (ačkoliv výměnu oleje poté, co odstojím děsivou frontu, vám, slečno, odpouštím jen pro hloubku vašich očí :-)) a společnost duši povznášející. Málokdo odkvačil do stanu či jiného nočního příbytku. Přeci jen Honza Dobiáš často během večera zval ke zpívání u malého podia. Tentokrát to rozbalila sejšnová sestava mnohem košatější a "kdo nepřestal zpívá dodnes"?